

Richard Pyle

– FISKEFREAK PÅ DYBT VAND

"Egentlig er det ikke rigtig mørkt der hvor jeg samler fiskene... men folk synes det lyder så eksotisk, når jeg fortæller, at jeg dykker i The Twilight Zone.

Richard Pyle griner lidt for sig selv og morer sig over sin egen opfindsomhed. Han er godt klar over, at han er en vaskeægte nørd. En fiskenørd!

Richard Pyle misser lidt med øjnene og ser for en gangs skyld lidt usikker ud, da jeg beder ham posere for kameraet. Han er lige færdig med at holde et foredrag, hvilket han har gjort utallige gange før over det meste af verden. Men at blive placeret i en stol og fotograferet, er åbenbart ikke helt hans kop te. Vi udveksler nogle spøgefuldheder, og straks er han igen på hjemmebane. Da det hele er overstået er han klar til at fortælle lidt mere indgående om sin livshobby.

Fanskare

Mange kender Richard Pyle som en stor teknisk dykker. Men det er slet ikke sådan han ser sig selv. Han har boet på Hawaii hele sit liv. Han blev født i 1967 og lærte at dykke, da han var 12-13 år gammel. Dengang var dykning kun for de få, og det handlede blot om at overleve under vandet. Han dykkede så ofte han kunne og var meget interesseret i alt, hvad der foregik under overfladen. Dette ledte ham til en uddannelse som *Ichthyolog* (fiskeforsker). Og netop at udforske fiskelivet under overfladen, blev Richards levevej. Og her har han om nogen slået sit navn fast. Richard arbejder til dagligt på Bishop Museum på Hawaii. Han har opdaget et utal af nye arter rundt omkring i verden, og været forbillede for mange andre fiskeentusiaster. Da jeg spørger ham hvordan det er at have fans, griner han afværgende.

– *Jeg var Ph.d.-studerende under den legendariske John E. Randall, som har navngivet flere fisk end nogen anden i hele verden, og jeg så meget op til ham. Men han havde succes i 1946-1948 og var derfor en af dem, der blot tog*

en ny teknologi i brug. Det har jeg også gjort. Derfor er det ikke fair, at vi bliver bedømt udelukkende for vores faglige arbejde, når andres teknologi egentlig ligger til grund for succesen, fortæller han.

John E. Randall begyndte at bruge scuba-udstyr i forbindelse med sin forskning, så han kunne opholde sig længere under vandet end nogen anden forsker tidligere havde kunnet. Richard Pyle tog på samme måde teknisk dykning og rebreathers i brug, hvilket gjorde det muligt for ham at gå dybere ned og opholde sig længere tid på bunden. Det har naturligt nok givet mere tid til at indsamle nye fiskearter.

Fra scuba til tech

Da han startede med forskningen, begynde han at presse sit scuba-udstyr til det yderste. Han har dykket med de vildeste opsætninger, som var rigget sammen med snor og gaffatape. Flere flasker stablet ovenpå hinanden, og regulatorer, der var bundet sammen og hæftet på vesten blev reglen. Men en dag gik han for langt. Han fik en trykfaldssyge, der lammede ham i sådan en grad, at han ikke kunne gå og måtte bruge et år på at genoptræne. Det ville have fået de fleste mennesker til at holde sig langt væk fra dykning, men Richard blev stædigt ved med at tro på, at dykningen kunne foregå på en bedre måde, så han begyndte at læse alt hvad han kunne få fat i om dykkefysiologi.

I midten af 80'erne opdagede han helium. Så da han begyndte at bruge trimix, fandt han mere end ti nye arter på kun tolv dyk.

Richard Pyles ønske om at kunne opholde sig længere på større dybder, har været en af drivkræfterne bag udviklingen af de avancerede hellukkede Cis-Lunar rebreathers.

– *Jeg fandt ud af, at der var masser af uopdagede fisk længere nede på revet, og at de fleste forskere typisk opholder sig ret lavt. Selvfølgelig er der ekspeditioner, der benytter ubåde til deres forskning, men når en ubåd koster imellem 20 og 60.000 dollars om dagen, så spilder man ikke tiden på lavere dybder, men rejser ned på to kilometer, når man nu kan,* fortæller Pyle.

Udnyttelsen af trimix var en gave fra himlen, men tiden på dybden var stadig begrænset af kapaciteten på flaskerne. Han havde kun gas til at være på 100 meter i 14 minutter. Desuden var det næsten umuligt at opdrive gasserne på de øde atoller, han besøgte. Så i 1994 begyndte han at kommunikere med Bill Stone, som havde konstrueret en ny rebreather-type ved navn *Cis Lunar*. Bill leverede et par enheder,

der gav uanede muligheder. Pyle trænede med Cis Lunar på ryggen i Hawaii et års tid, og tog derefter til Papua Ny Guinea på en ekspedition, hvor han endte med at logge næsten 100 timer, samt at dykke til mere end 120 meter og selvom det ikke var planlagt, fandt han og hans hold næsten 30 nye arter.

– *Cis Lunar-ehederne var netop hvad vi havde brug for, og efter den tid fandt vi endnu flere fisk, som vi ikke anede eksisterede. Min kammerat fandt blandt andet en sjælden fisk, som han solgte til japanerne for 15.000 dollars, griner Pyle.*

Og det satte virkelig gang i entusiasmen. De fandt ud af, at der på 150 meter levede helt almindelige koralrevsfisk fra revene, og ikke kun dybvandsfisk, sådan som man tidligere havde antaget. Koralrevets liv fortsætter altså helt ned til de dybder.

Pyle Stops

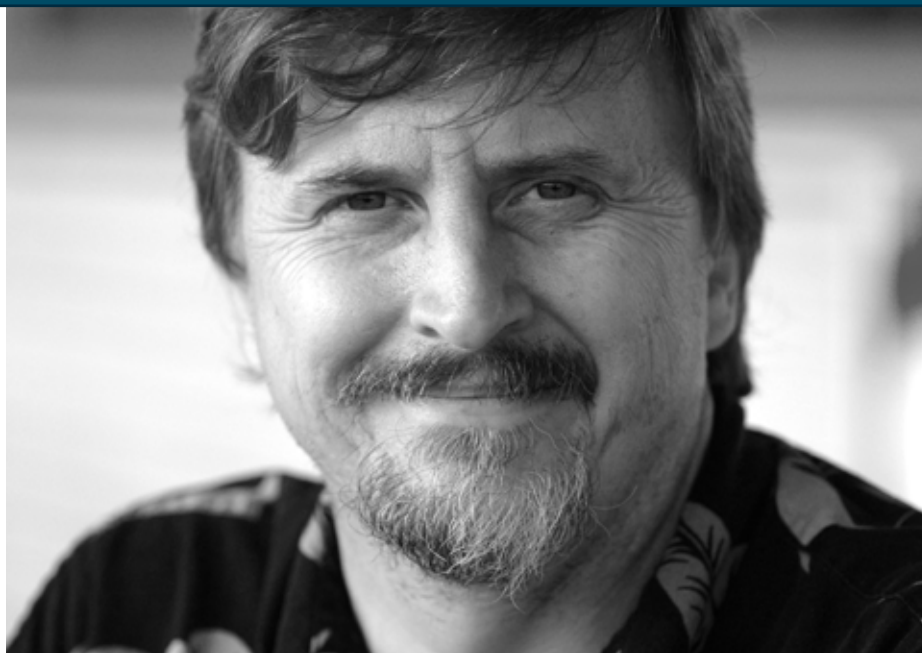
I 1997 fik han den nye Cis Lunar MK5, og den tog han med på en ekspedition til Fiji i 2001. Her fulgtes han med et IMAX-filmhold, som indspillede *Coral Reef Adventures* under dyk til langt over 100 meter. Senere lavede han og hans hold flere ekspeditioner, og de begyndte nu at registrere hvor og hvordan de fandt de nye arter. De opdagede 52 nye arter og beregnede, at for hver time de var nede registrerede de mere end 11 forskellige nye arter i timen. På 120 meter fandt de mere end 37 nye arter.

I lang tid havde Richard efter nogle af sine dybe dyk, oplevet eftervirkninger i form af stor træthed i kroppen. Han havde svært ved at holde sig vågen på vej hjem i bilen. Han var klar over, at det havde noget at gøre med den store mængde inerte gas, som han havde opbobet. Men det var kun engang imellem at han oplevede trætheden og han forsøgte at tænke over, om det mon skyldtes helt almindelige faktorer? Manglende søvn, dehydrering, anstrengende dyk osv. Men uanset hvad han gjorde for at ændre på disse faktorer, hjalp det ikke. Men så en dag slog det ham: Fisk!

Efter alle de dyk, hvor han havde fanget fisk og taget dem med op, havde han det bemærkelsesværdigt bedre. Fisk har en svømmeblære og for, at Richard kunne tage dem med op, uden at luften i svømmeblæren fik fiskene til at eksplodere, måtte han, ud over sine mange dekompresionsstop på lavere vand, udføre en række dybe stop i et par minutter for at punktere fiskens svømmeblære med en kirurgisk nål. Han kunne ikke helt forklare det fysiske bag fænomenet, men sikkert var det, at han følte stor forskel på sin krop efter de dybe dyk, hvor han havde gennemført de dybe stop.

Skepsis

Han begyndte at fortælle vidt og bredt om sine iagttagelser, og ved enhver lejlighed hvor forskere var samlet, agiterede han for de dybe stop. Teknisk dykning var stadig ikke så ud-

Det er ikke alle, der kan prale af både at have opdaget en ny dykkeprocedure og talrige fiskearter. Men det kan Richard Pyle.

bredt, som det er i dag, og hvor han end kom, blev han mødt med en stærk skepsis. *Hurtigt op på deko – udsæt din krop for så kort tid på dybden som muligt* var en af standardudtalelserne, fortæller Richard om de mange kommentarer, han fik dengang. Og da han ikke havde hang til konfrontation, lod han efterhånden være med at fortælle det til nogen. Det var ikke før han ved et seminar om undervandsforskning hørte et foredrag med en dygtig forsker, Dr. David Yount, at brikkerne begyndte at falde på plads. Han begyndte at agitere for sine teorier i det voksende tekniske dykkemiljø. Stille og roligt begyndte teorien at vinde indpas, og i de kommende år så man dybe stop integreret i meget af den deko-software, som i dag benyttes til beregning af avancerede dykkeprofiler og senere også i dykkecomputere dekompresionsalgoritmer som fx RGBM. Disse stop kaldes i dag *Deep stops* eller *Pyle stops*.

De mange projekter

Selvom Richard har dykket flere gange og dybere dyk end de fleste og i rigtig mange år, er han stadig meget aktiv. De meget dybe dyk på 150+ meter fylder dog mindre end de tidligere har gjort, for langsomt kommer hensynet til familien snigende ind i bevidstheden. Han troede ikke, at familie ville ændre hans dykning, men uden, at han opdagede det, fik han et instinkt, der sagde "nu er det nok". Hans underbevidsthed har nu udviklet en filosofi, der lyder: *When in doubt – get the hell up* (er du i tvivl, så skynd dig op) og den lever han altid efter. Sidste år lavede han kun 20 dyk, men for tre år siden lavede han 300. Det handler meget om finansiering af de mange projekter, han gerne vil lave. At stable et projekt på benene

er uhyre dyrt, for oftest er der to hold i gang på samme tur, og mængden af gas, overflademandskab, skibe og teknisk udstyr løber hurtigt op. Men når de er af sted er de også effektive. De får oftest to dybe dyk om dagen, da helium hurtigt afgasser. Og da de er af sted i 15-20 dage, når hver person gerne at få omkring 30 dyk på sådan en tur.

Da jeg afslutningsvis spørger ham hvorfor han ikke dykker natdyk, idet mange natdyr kun kommer frem efter mørkets frembrud, og at man derved ville kunne opdage nye arter, siger han:

– *Jeg dykker uden våddragt, faktisk kun i shorts, da hovedparten af tiden foregår på 15 meter, hvor vandet er 32 grader varmt, så vi har ikke noget til at beskytte os hvis vi skulle blive stukket af en giftig koral eller fisk. Så jeg kan godt lide, at der er lys omkring mig, så jeg kan se hvad der omgiver mig. Så længe vi finder masser af nye arter på hver eneste ekspedition, så gider jeg sgu' ikke besværet, slutter han smilende.*

Ifølge Richard Pyle er der på Bishop Museum nu så mange advokater, der er bange for at Richard og hans hold ikke ved hvad de laver, når de dykker, og derfor hindrer dem i at lave sjovt og interessant arbejde. Så de har lavet en non profit-organisation, som de dykker under: Se www.marineexploration.org

Læs desuden mere om baggrunden for deep stops på: www.bishopmuseum.org